

AMIT ÉRDEMES ELMONDANI

Szeptember 12., szombat délután

A Krisztus tanítványai által hirdetett evangéliumi üzenet hírt adott a világnak az első adventről, és azt a jó hírt tartalmazta, hogy az ember üdvösségre jut a Krisztusba vetett hit által. Az üzenet előremutatott a második adventre, amikor Jézus eljön dicsőségben, hogy megváltsa népét, és azt az örömhírt hozta, hogy aki hisz és engedelmeskedik, részesül „a szentek örökségében..., a világosságban” (Kol 1:12). Ez az üzenet szól ma az emberiségnek azzal a kinyilatkoztatással együtt, hogy Krisztus második eljövetele közel van...

János a Jelenések könyvében megjövendölte, hogy közvetlen a Megváltó második eljövetele előtt az evangéliumot hirdetni fogják. Látott egy „angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája” (Jel 14:6-7).

Miután felhangzik a figyelmeztetés, hogy eljött az ítélet ideje, és megszólalnak a hozzá kapcsolódó kinyilatkoztatások, a prófécia szerint az Emberfia eljön az ég felhőiben. Az ítélet idejének meghirdetése egyben Krisztus közeli eljövetelének hirdetése is. Ez a szózat az örökkévaló evangélium. Krisztus második eljövetelének hirdetése, a második advent közelségének hírül adása tehát az evangéliumi üzenet lényeges része. – *Krisztus példázatai*, 226–227. o.

Az evangélium prédikálásával Isten nem angyalokat, hanem embereket bízott meg. A mennyei angyalok végzik a munka irányítását. Az Úr a gondjaira bízta az emberiség megváltásáért indított nagy munkát, de az evangélium tényleges hirdetését Krisztus szolgálói végzik a földön...

Jézus ezt mondta: „Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket!” (Jn 12:35) Akik elfordulnak az Istentől származó világosságtól, vagy nem keresik, amikor elérhető, sötétségben maradnak. De a Megváltó kijelenti: „Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (Jn 8:12) Aki szíve teljességéből vágyakozik Isten akaratát teljesíteni, feszülten figyelve a már kapott világosságra, nagyobb világosságot fog kapni. Ennek a léleknek Isten fénylő, mennyei csillagot küld, hogy minden igazságra elvezesse. – *A nagy küzdelem*, 312. o.

A keresztény azt az örömet kapta, hogy a dicsőség trónjáról összegyűjtse az örök világosság sugarait, és ne csupán a maga ösvényére ragyogtassa, hanem embertársai útjára is. A reménység és bátorítás szavaival, a hálás dicsőítés és nyájas buzdítás szavait szólva törekedhet jobbra, emelkedettebbé tenni a körülötte élőket, a mennyhez és a dicsőséghez irányítva és arra vezetve, hogy minden földi dolog fölött az örök lényezet, az örökséget, a romolhatatlan kincseket keressék. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1183. o.

Szeptember 13., vasárnap – A jelenvaló igazság Péter írásában

„Annak okáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, hogy tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban.” (2Pt 1:12)

Bármilyen hosszú is legyen utazásunk az örök élet felé, újból és újból számba kell vennünk azokat a lehetőségeket, amelyek során mennyei Atyánk felkínálta kegyelmét, hogy bátorságot és reményt nyerjünk az ígéreteiből... Péter megértette a folyamatos éberség értékét, és érezte a Szentlélek késztetését, hogy kitartóan emlékeztetnie kell a hívőket: legyenek nagyon elővigyázatosak a mindennapi életben.

Előttünk van az élet. Csak rajtunk múlik, hogy válaszolunk-e a hívásra, és követjük-e azokat az útmutatásokat, amelyeket Isten szent Igéjében találunk...

Meg kell nyernünk a mennyet, és el kell kerülnünk az örök tüzet... Még ha hátráltatnak is a körülmények, akkor is kitarthatunk imában, szavainkkal pedig az istenfélelem példáját adhatjuk, és mindez erőteljes bizonyoságtévést fog jelenteni a jó érdekében... Nem engedhetünk meg

magunknak olyan szavakat, amelyekkel csüggedést okozunk vándortársainknak a hit útján. Krisztus az életét adta, hogy vele együtt élhesünk a dicsőségben. Egy örökkévalóságon át fogja viselni a tenyerén a szegek helyét, amikkel a golgotai kereszthez szegezték. – *In Heavenly Places*, 299. o.

Sátán minden oldalról szorongat bennünket, ha nem vigyázunk eléggé, ha nem figyelünk nyitott szemmel csalására és csapdáira, és ha nem vesszük fel Istenünk teljes fegyverzetét: a gonosz tüzes nyilai célba találnak. Az Úr szava rendkívül sok drága igazságot tartalmaz, de a nyájnak most a korszerű igazságra van szüksége. Nagyon veszélyes a hírnökökre nézve, ha elhagyják az időszerű igazság egyes pontjait, és ehelyett olyan dolgokkal foglalkoznak, amelyek nem szolgálják a nyáj egységét és a lelkek megszentelését. Sátán e tekintetben mindent megragad, hogy ártson Isten munkájának...

Ha az Úr kiválasztott hírnökei mindaddig váraoznának, amíg minden akadály elhárul az útjukból, akkor közülük sokan egyáltalán nem mennének el a szétszórt nyáj felkutatására. Sátán kifogásokat hoz eléjük, hogy visszatartsa őket a köteleességteljesítéstől. A hírnökök Istenbe vetett hittel és bizalommal menjenek ki, és az Úr, aki elhívta őket, majd annyira megnyitja előttük az utat, hogy az a munkások javára és nevének megdicsőítésére szolgáljon. Jézus, a nagy Mester a mi példaképünk, neki nem volt hova lehajtania a fejét. Élete a nehéz munka, gond és aggodalom élete volt; végül önmagát adta oda értünk. Azoknak, akik Krisztus helyett kérik a lelkektől, hogy békéljenek meg Istennel, és akik majd az Üdvözítővel együtt akarnak a dicsőségben uralkodni, fel kell készülniük, hogy most szenvedéseinek részeseivé legyenek. „Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jön elő kévéit emelve.” (Zsolt 126:5–6) – *Tapasztalatok és látomások*, 63. o.

Szeptember 14., hétfő – A Jelenések könyve és a végidő

Krisztus tanítványai a dicsőség országának közeli eljövételét várták. Ám amikor Jézus őket erre az imára tanította, egyben arra is utalt, hogy most még nem jön el; eljövételéért – mint egy ezután bekövetkező eseményért – imádkozzanak. De ez az ima mégis ígéretet jelentett nekik, mert bár napjaikban még nem érhetik meg az ország eljövete-

lét, Jézus parancsának ténye, hogy annak eljöveteleért imádkozzanak, bizonyíték volt rá, hogy az Isten által meghatározott időben majd biztosan eljön...

De az Ő dicsőséges országának teljes felállítása csak Krisztus második eljövetelekor valósul meg itt a földön. „Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt lévő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének.” (Dán 7:27) Ők öröklik azt az országot, amely számukra a világ kezdetétől fogva elkészítettett (Mt 25:34); és Krisztus ekkor állítja fel királyságát, és veszi át uralmát. – *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 107–108. o.

Tápláljuk és ápoljuk a próféták és apostolok hitét – a hitet, mely megragadja Isten ígéreteit, és várja, hogy szabadulást hozzon, akkor és ahogyan jónak látja. A biztos prófétai beszéd végső beteljesülése a mi Urunk és Megváltó Jézus Krisztusunk dicsőséges adventje lesz, amikor eljön mint királyok Királya és uraknak Ura. A várakozási idő talán hosszúnak tűnik, és az embert lesújtják a csüggesztő körülmények. Sokan, akikben bízunk, talán elhullanak az úton. De a prófétával együtt mondjuk bizakodva, aki a példátlan hitehagyás idején így bátorította Júdát: „Az Úr azonban ott van szent templomában: csendesedjen el előtte az egész föld!” (Hab 2:20) Tartsuk mindig emlékezetünkben ezt a vigasztaló kinyilatkoztatást: „Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg: ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el... Az igaz ember a hite által él.” (Hab 2:3–4) – *Próféták és királyok*, 387. o.

Nagy reformra van szükség egy olyan nép felkészítéséhez, amely meg tud állni Isten napján. Ő látta, hogy a magukat népének vallók közül sokan nem készülnek az örökkévalóságra. Az irgalmas Isten intő üzenetet akart küldeni népének, hogy felébresztve kábultságukból arra indítsa őket, hogy elkészüljenek az Úr eljöveteleire.

Ez az intés a Jelenések könyve 14. fejezetében található. E fejezet szerint a mennyei lények háromszoros üzenetet hirdetnek. Az üzenet nyomán jön az ember Fia, hogy learassa „a földnek aratni valóját”. E figyelmeztetések közül az első angyali üzenet a közelgő ítéletet hirdeti. A próféta látott egy angyalt „az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek,

ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet és a tengert és a vizek forrásait!" (Jel 14:6-7) – *A nagy küzdelem*, 311. o.

Szeptember 15., kedd – A Jelenések könyvének végidei üzenete
 Isten népe szívlelje meg a figyelmeztetést, és ismerje fel az idők jeleit. Krisztus eljövetelének jelei túl világosak ahhoz, hogy kételkedjünk bennük. Ezek fényénél legyenek az igazság hitvallói erőteljes igehirdetők. Az Úr mindenkit – a lelkészeket és a gyülekezet tagjait – felszólít arra, hogy ébredjenek fel. Az egész mennyben lázas tevékenység folyik. A történelem hatalmas léptekkel közeledik a végéhez. Az utolsó idők veszedelmei között élünk. Nagy veszedelmek küszöbén állunk, mi mégis alszunk. Ijesztő ez a tétlenség, a buzgalomnak ez a hiánya Isten ügyében. Ez a halálos álom Sátántól ered. Ő uralkodik a meg nem szentelt életű szombattartókon, és veszi rá őket egymás irigylésére, a vádaskodásra és bírálgatásra. Fő célja, hogy a megszentetlen szombattartók lekössék Isten szolgálóinak erejét, munkáját, és azzal kelljen tölteniük a drága idejüket, hogy jelentéktelen civódásokat rendezzenek, ahelyett, hogy hirdetnék a hitetleneknek az igazságot...

Eljött az idő, mikor, akik az Urat választják jelen és jövőbeli sorsukul, egyedül benne kell bízniuk. Minden istenfélelmet valló embernek tapasztalattal kell rendelkeznie. A jegyző angyalok pontosan felírják Isten népének szavait és tetteit. Az angyalok figyelik jellemük fejlődését, és lemérik erkölcsi értéküket. Az igazság hitvallói legyenek igazak, és minden erejükkel szolgálják mások felvilágosítását és igazsághoz térítését. Szavaik és tetteik az eszközök, amelyen át az igazság és szentség tiszta elveinek el kell jutnia a világhoz. Ők a föld sója és a világ világossága. Láttam, hogy ha a mennyre fordítjuk a tekintetünket, világosságot és békét találunk. De ha a világra nézünk, rájövünk, hogy rövid időn belül minden menedék cserben hagy, és minden jó hamar elmúlik. Nincs menedékünk másban, csak Istenben. A földnek ebben a zavarodott állapotában biztonságban, higgadtak, erősek csak az élő hit ereje által lehetünk. A béke is csak akkor lehet a mienk, ha az Úrban nyugszunk meg, és szabadítására várunk. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 260, 262. o.

Nem elkerülhetetlen, hogy bárki is behódoljon Sátán kísértésének, beszennyezze lelkiismeretét, és megszorítsa a Szentlelket. Isten szava mindenről gondoskodott, és mindenki segítséget kaphat a győzelemre való törekvésében. Ha Jézust tartjuk szem előtt, képesek vagyunk hozzá hasonulni. Akiben hit által él Krisztus, olyan erőt hordoz magában, amely egyre eredményesebbé teszi feladatai elvégzésében. A munkája felvirágzásában megmutatkozó isteni áldás bizonyítja majd, hogy valóban a Megváltó munkatársa. De akármennyire is haladt előre valaki a lelki életében, sohasem ér el egy olyan pontra, ahol már nem lenne elengedhetetlen számára a Szentírás szorgalmas kutatása, mert abban találjuk hitünk bizonyítékait. Hittételeink minden egyes pontját vessük össze a törvénnyel és a bizonyoságtétellel, akkor is, ha igazságnak fogadtuk el azokat, mert ha nem állnak meg ezen a vizsgán, akkor „nincs világoosságuk”. – *Bizonyoságtételek*, 5. köt., 574. o.

Szeptember 16., szerda – Még jobban megérteni Isten üzenetét

Pál e levélben a korinthusiaknak Krisztus hatalmát igyekezett bemutatni, amely megóvhatja őket a gonosztól. Tudta, hogy ha a kijelölt követelményekhez igazodnak, akkor megerősödnek a Magasságos erejében. A segítségükre akart lenni, hogy kiszabaduljanak a bűn rabszolgaságából; hogy munkálhassák a megszentelődésüket az Úr félelmében. Szívükbe véste annak a követelményeit, akinek megtérésükkor odaszentelték az életüket. Így írt nekik: „Ti Krisztusé és nem magatoké vagytok... Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben, amelyek az Istenéi.” (1Kor 6:20) – *Az apostolok története*, 306. o.

Testünk Krisztus tulajdona. Ő megvásárolta azt. Nincs jogunk úgy bánni vele, ahogy nekünk tetszik. Mindazoknak, akik értik az egészség törvényeit, azt is tudniuk kell, hogy engedelmességgel tartoznak azoknak a törvényeknek, amelyeket Isten plántált be a lényükbe. Az egészség törvényeinek való engedelmisség: személyes kötelességünk. A törvény áthágásának következményeit is nekünk kell elszenvednünk. Egyénileg kell Isten előtt szokásainkért és életmódunkért felelnünk. Ne ezt kérdezzük hát: „Mit csinál a világ?”, hanem: „Hogyan bánjak személy szerint én a testemmel, amit Istentől kaptam?!” – *A nagy Orvos lábnyomán*, 310. o.

Isten azt szeretné, ha olyan magasra jutnánk a tökéletesség útján, amilyenre Krisztus, az ajándék által lehetséges. Arra szólít fel bennünket, hogy válasszuk a jót; hogy lépünk kapcsolatba a menny eszközeivel; hogy kövessük azokat az elveket, amelyek kialakíthatják bennünk az Úr képmását. Írott Igéjében és a természet nagy könyvében Isten feltárta az élet alapelveit. A mi feladatunk ezeket az alapelveket megismerni és testünk és lelkünk egészségének helyreállításában a mennyei engedelmesen együttműködni.

Az embernek tudatosítania kell magában, hogy csak akkor élvezheti az engedelmesség áldásait a maguk teljességében, ha elfogadja Krisztus felkínált kegyelmét. Jézus kegyelme ad erőt az Isten törvényei iránti engedelmességre, és tesz képessé a rossz szokások bilincseinek széttrésére. Csak ezzel az erővel lehet elindulni és állhatatosan megmaradni a helyes úton. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 114–115. o.

Isten emléket állított alkotói hatalmának, és azt az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy a Teremtő dicsőségét szemléljük teremtett műveiben. Jézus ugyanezt akarja. Ezért merítette mélységes tanításait a természet szépségéből. Jobban tanulmányozzuk a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon, mint bármely más napon! Ott tanulmányozzuk a Megváltó példázatait, ahol elmondta őket: a mezőn, a berekben, a szabad ég alatt, a pázsiton és a virágok között. Amikor kimegyünk a természetbe, Krisztus valóságossá teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békességére és szeretetére irányítja. – *Krisztus példázatai*, 25. o.

Szeptember 17., csütörtök – Isten utolsó felhívása

Ismét mondom, hogy az Úr semmiképp nem szólhatott olyan személy által, aki Isten parancsolattartó egyházát Babilonnak hívja. Való igaz, hogy a búza közé konkoly keveredik, de Jézus Krisztus megmondta: elküldi angyalait, hogy először gyűjtsék kévékbe a megégetni való konkolyt, és utána hozzák be a búzát a csűrbe. Tudom, hogy az Úr szereti egyházát, és azt nem szabad feldarabolni vagy független egységekre szakítani. Ez hatalmas következetlenség lenne. A legkisebb bizonyítékunk sincs arra nézve, hogy egy ilyen dolognak be kellene következnie. Akik erre a hamis üzenetre figyelnek, és másokat is igyekeznek befolyásolni, ők olyan megtévesztés áldozatai, mely további

csalások befogadására készíti elő őket, és végül a megsemmisülésük-höz vezet.

Igaz, hogy az egyháztagek némelyikére büszkeség, önhittség, makacs hitetlenség és a saját elgondolásaikhoz való ragaszkodás jellemző, még akkor is, amikor sok-sok bizonyítékot kapnak arra nézve, hogy a laodiceai egyházhoz intézett üzenet rájuk vonatkozik. Ez azonban nem azt jelenti, hogy az egyháznak el kell töröltetnie. Hadd növekedjen együtt a búza és a konkoly az aratásig, és akkor majd az angyalok elvégzik az elválasztás munkáját. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 68–69. o.

Ennek megfelelően a világ figyelmeztetésének végső munkájában szintén két nevezetes felhívás történik az egyházakhoz. A második angyal üzenete és az égben hallható hang: „Fussatok ki belőle, én népem... Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” (Jel 18:4–5)

Ahogy Isten kihívta Izraelt Egyiptomból, hogy megtarthassák a szombatot, úgy hívja ki most is népét Babilonból, hogy ne a fenevadat és annak képét imádják. A bűn embere, aki meg akarta változtatni az időrket és a törvényt, Isten fölé magasztalta föl magát a hamis szombat világunkba való bevezetésével. A keresztény világ befogadta a pápaság eme szüleményét. Bölcsőben ringatta és táplálgatta, és az emlékünnepe elvételével és a hamis szombat felállításával szembeszegült Istennek. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 405–406. o.

A negyedik parancsolat – a szombat parancsolata, amelyet Róma igyekezett félretenni – a Tízparancsolat egyetlen előírása, mely Istenre mint az ég és a föld Teremtőjére utal, és így megkülönbözteti az igaz Istent minden hamis istentől. A szombat elrendelésének célja, hogy megörökítse a teremtés művét, és így az emberek gondolatait az igaz, élő Istenre irányítsa. Az egész Szentírás az Úr teremtői hatalmának tényére, annak bizonyítékára utal, hogy Izrael Istene felsőbbrendűbb, mint a pogány istenségek. Ha a szombatot mindig megtartották volna, az emberek gondolatait és figyelmét a Teremtőjükre irányította volna, mint tiszteletük és imádatuk tárgyára, és sohasem létezett volna bálványimádó, istentelen vagy hitetlen.

Az az intézmény, amely Istenre, a Teremtőre utal, jele az Ő jogos tekintélyének a teremtett lények felett. A szombat megváltoztatása

a római egyház tekintélyének, hatalmának jele vagy bélyege. Azok, akik megértik a negyedik parancsolatnak, a szombat parancsolatának igényeit, és mégis a hamis szombat megtartását választják az igazi szombat megtartása helyett, hódolattal adóznak annak a hatalomnak, amely ezt megparancsolja. – *A megváltás története*, 382–383. o.

Szeptember 18., péntek – További tanulmányozásra
Isten csodálatos kegyelme, „Örök örvendezés” című fejezet.